

Vanuit de boom keek Jeanne naar maman. Via de grote boom in de enorme tuin, die het hele huis omringde, waren zij en haar broer op het dak van de bijkeuken geklommen. ‘Jeanne, Leo, mijn hart, mijn hart!’ schreeuwde maman, ‘kom van het dak af, straks vallen jullie, adoe, mijn hart, mijn hart.’ Jeanne’s moeder legde haar hand op haar hart en keek omhoog.

Jeanne wist dat haar kinderen haar alles waren en dat ze hen wilde beschermen tegen ongelukken en tegen alle kwaad van de wereld. Jeanne was acht jaar en Leo negen. Steeds vaker wilden zij zich bevrijden van haar liefdevolle, maar soms verstikkende vleugels.

‘Leo, Jeanne, kom naar beneden lui, het is gevaarlijk, straks vallen jullie.’

Leo en Jeanne wilden nog niet naar beneden komen, zij keken uit over hun wereld; hun weelderige wereld met de grote schakering aan groen van bomen, boomvarens, bamboe en palmen; afgewisseld met roze oleanderstruiken, ketjoenboengstruiken die hun lange was-witte bloemen lieten hangen, de paarse bougainville en felrode Indische roos. Zij rook het frisse groen vermengd met de weeïge zoete geur van fruit en bloemen. Het had vanmorgen geregend. Toch besloot Jeanne haar moeder te gehoorzamen en naar beneden te klimmen.

Onderaan de boom keek ze hoe Leo met tegenzin naar beneden klom, meer omdat hij bang was voor de djongos die anders naar boven gestuurd zou worden dan dat hij zijn moeder vreesde. De djongos hield van zijn moeder en had heilig respect voor haar, ook hij mocht de djongos graag en kende hem al zijn hele leven, maar hij wist dat de sterke djongos onvermurwbaar zou zijn wanneer hij hem uit de boom moest halen.

Mokkend zocht hij met zijn blote voet een tak waar hij op zou kunnen staan. Op het moment dat hij steun vond, prikte een scherp stuk bast in zijn voet en hij schrok er zo van dat hij zijn voet wegtrok en zijn evenwicht verloor. Met een schreeuw viel hij tussen de bladeren van de boom door, belandde plat op zijn rug en bleef stilliggen.

‘Leo, Leo,’ schreeuwde maman, terwijl ze naar hem toe rende op de voet gevolgd door de djongos. Jeanne draaide zich om en knielde bij haar broer neer. Hij lag met zijn ogen gesloten, Tommy likte zijn gezicht, maar werd weggejaagd door zijn moeder. Gedrieën zaten ze om hem heen, dan deed hij zijn ogen open en kreunde: ‘Ben ik dood? Oh ik ben dood.’

‘Je bent helemaal niet dood,’ zei maman, ‘kun je bewegen?’

Voorzichtig bewoog hij zijn hoofd, zijn armen en benen.

‘Godzijdank, je hebt niets gebroken, ajo probeer maar voorzichtig op te staan.’

Kreunend stond hij voorzichtig op, leunde half op zijn moeder en half op de djongos en langzaam bewogen zij zich richting de veranda, Jeanne liep er met gebogen hoofd achteraan. Zorgzaam plaatste maman hem in de ruime, rieten waaierstoel met de zachte kussens. Vandaag mocht hij erin gaan zitten, de favoriete stoel van zijn moeder. Geschrokken nam Jeanne naast hem op de bank plaats.

‘Gaat het wel?’ vroeg ze bezorgd.

‘Nu ik in de stoel van maman zit wel,’ zei hij met een knipoog naar Jeanne, terwijl maman een glas stroop haalde en koude pisang goreng voor de schrik. Leo liet zich lekker verwennen door zijn zorgzame moeder, af en toe kreunde hij nog even zodat hij langer in de stoel mocht blijven zitten. Maman had zelfs het voetenbankje voor hem neergezet. Toch kreeg hij nog wel een reprimande van haar. ‘Als jij schoenen had aangehad was dit niet gebeurd ja Leo, bovendien is het gevaarlijk om met blote voeten door het gras te lopen, er kunnen slangen kruipen door het gras en die zie je niet altijd.’

Maman nam plaats op het bankje naast Jeanne en wuifde zich fanatiek koelte toe met haar waaier. Het was de heetste tijd van het jaar. Jeanne dacht aan Malang in de bergen, daar heerste een koele atmosfeer. Haar vader had bijna vakantie, hij werkte bij Unilever als scheikundige.